

Slib Abrahamovi, že bude dědicem světa (Řím 4:13)

"Jste-li křesťané, pak jste Abrahamovi potomci a dědicové podle slibu." (Gal. 3:29).

Křesťanský svět obecně nechápe konečný smysl toho, proč být křesťanem. Zdá se, že se brání uvěřit jasněmu Pavlovu učení, že osud křesťanů úzce souvisí s osudem Abraháma.

Pavel, přední představitel křesťanství, spolu se svými židovskými spoluobčany dobře věděl, že Bůh slíbil Abrahamovi, že mu nakonec bude patřit palestinská země a následně celý svět. Jistota nadcházejícího dědictví světa tvořila základ izraelské národní naděje na účast na smluvním slibu, který Bůh dal "otci Abrahamovi".

Podle Pavla se však pouze křesťanství věřící, Židé i pohané, stávají potenciálními účastníky stejného dědictví světa, které bylo slíbeno Abrahamovi (Řím 4:13). Pavel to říká tak jasně, že neznalost tohoto základního novozákonního učení může vysvětlit pouze síla opačné tradice.

V listu Galaťanům 3:29 Pavel uvádí jedno z rozhodujících tvrzení pro celou křesťanskou víru: "Jste-li Kristovi [tj. jste-li křesťané], pak se počítáte za Abrahamovo potomstvo a jste dědici podle slibu [daného Abrahamovi]."

V Římanům 4:13 Pavel objasňuje definici slibu a ukazuje, co budoucnost přichystala Abrahamovi a jeho duchovnímu potomstvu: "Slib daný Abrahamovi a jeho potomstvu, že bude dědicem světa...".

Dědicové světa

Spojíme-li tuto informaci s veršem Galatským 3:29, je zřejmé, že Abrahamovi a všem pravým křesťanům

bylo slíbeno, že *se stanou dědici světa*.

Zdálo by se, že tato závratná skutečnost bude neustále hlášána z každé kazatelny křesťanů, protože zahrnuje božské prohlášení o budoucnosti naší země a o konečném řízení světa. Být dědicem samozřejmě znamená těšit se na vlastnictví - v případě křesťanů na vlastnictví světa. Mohla by nějaká výzva více vyburcovat srdce věřících a pohánět je vpřed ke konečnému cíli?

Jakmile tuto základní biblickou pravdu pochopíte, vrhne to světlo na četné paralelní pasáže týkající se údělu věřících: Jsou "spoludědici s Kristem" (Řím 8:17), "Boží dědicové" (Řím 8:17), "dědicové, protože jsme Boží děti" (Řím 8:17).

Dědicové čeho? Pokud si doplníme údaje z Římanům 4:13, vidíme, že křesťané jsou "Božími dědici světa", "spoludědici světa s Kristem", "dědici světa, protože jsme Boží děti" (Řím 8:17). Stejně se vyjádřil i Pavel, když psal Galatským: "Jestliže je totiž dědictví [světa] založeno na zákoně, není už založeno na slibu, ale Bůh je [dědictví světa] udělil prostřednictvím slibu... A jestliže patříte Kristu, pak jste Abrahamovým potomstvem a dědici [světa] podle slibu" (Gal 3:18, 29).

Ježíšovo učení

Ježíšovo učení je vlastně komentářem k důležité informaci o Božím plánu a slibu, který byl zjeven Abrahamovi. To se dalo očekávat, protože Pavel označil celou Ježíšovu službu za potvrzení "slibů daných patriarchům" (Řím 15:8). Nebude tedy možné porozu-

mět křesťanství, pokud nebudeme mít jasno o slibech daných Abrahamovi.

Nový zákon nelze pochopit bez porozumění hlavnímu poselství Starého zákona. Bůh zahájil plán obnovy lidstva, když pozval Abraháma, aby opustil svou rodnou zemi Babylon a usadil se v zemi Kanaán (Palestina). (Gen. 12:1-4). Smluvní přísahou slíbil, že dá Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi do vlastnictví kanaánskou zemi (13:14, 15; 17:8). Ještě dlouho poté, co Izraelité pod vedením Jozua vstoupili do zaslíbené země, bylo jasné, že konečné získání země patriarchy stále ještě leží v budoucnosti, protože Abraham nikdy nevlastnil ani čtvereční stopu území, které mu bylo slíbeno.

Všichni, kdo se považovali za Abrahamovy potomky, měli mít podíl na stejném dědictví. Na tento přesvědčivý cíl se každý zbožný Izraelita těšil očima víry. Navzdory každému národnímu nezdaru sloužila "smlouva" či "slovo", které Bůh vyslovil Abrahamovi, jako skálopevná záruka konečného vítězství věřících a jejich vlastnictví země (viz Ž 105:8-15).

Zdědit svět

Jak je dobře známo, Ježíš svým následovníkům neustále sliboval, že v budoucnu zdědí Boží království. Z toho lze velmi jednoduše vyvodit, že "zdědit svět" (Řím 4:13) a "zdědit Boží království" znamená naprosto totéž. Křesťané jsou tedy dědici světa a dědici Božího království.

Údělem věrných, který je popsán v celém Novém zákoně, je zdědit "svět" nebo "království" s Kristem, až se vrátí. To je kardinální novozákonní učení, které Kristus, Pavel a další autoři Písma neustále opakují.

Věřící v Bibli se musí vědomě snažit zbavit se zakořeněné představy, že jejich údělem je "jít do nebe", "dostat se do nebe", "získat domov v nebi", "získat království nad nebesy" atd. Tyto fráze nemají ani špetku biblické opory. Jejich neblahým důsledkem je rozbití Pavlova tvrzení, že křesťané zdědí svět, jak bylo slíbeno Abrahamovi a Ježíši (Gal 3:29; Řím 4:13, výše), a budou vládnout světu s Ježíšem (srov. Zj 5:10; 2:26; 3:21; 20:1-6; Mt 19:28; Lk 22:28-30; Lk 19:17; 2 Tim 2:12; 1 Kor 6:2).

Římanům 4:13 by proto měl být hlavním textem v myšlení těch, kdo se snaží řídit biblickým učením. Je třeba zdůraznit: slib "nebe" není věřícím nikde nabízen. V novozákonní době, na rozdíl od dnešní, "byla myšlenka křesťanského dědictví Království [nebo světa, Řím 4:13] v církvích, které Pavel znal, zřejmě dostatečně dobře zavedená, takže není třeba, aby se k ní vyjadřoval výslovněji". (James Dunn, *Word Biblical Commentary on Romans*, Word Books, 1988, s. 463).

Nebiblická tradice

Jelikož proti tomu působí téměř dva tisíce let nebiblické tradice, musí si čtenáři Bible najít čas na rozjímání nad výše uvedenými pasážemi a přizpůsobit své myšlení Ježíšovu a apoštolskému učení. Ježíš se koneckonců nemohl vyjádřit o mnoho jasněji! "Blaze mírným, neboť těm je určeno zdědit ZEMI" (Mt 5:5). To je prostě opakování slibu daného Abrahamovi - slibu, který se šestkrát opakuje v Žalmu 37:9, 11, 18, 22, 29, 34 a který byl napsán dlouho po Abrahamově smrti:

"Ale ti, kdo čekají na Pána, zdědí zemi... Mírní zdědí zemi... Pán zná dny bezúhonných a jejich dědictví bude věčné ... Neboť ti, kdo jsou od něho požehnaní, zdědí zemi... Spravedliví zdědí zemi a budou v ní bydlet navěky. Čekejte na Pána a zachovávejte jeho cestu, a on vás povýší, abyste zdědili zemi."

Ježíš, věrný svému izraelskému dědictví, opakuje a potvrzuje abrahámovské sliby žalmu 37 svým slavným výrokem, že "mírní zdědí krajinu (nebo zemi)" (Mt 5:5).

Křesťanský úděl není v nebi

Nemohli bychom si přát méně nejednoznačné vyjádření o křesťanském údělu. Potíž je v tom, že to, co známe jako křesťanskou literaturu, je důkladně prošpikováno nebiblickým jazykem o "nebi" ("až se dostanu do nebe", "odletím" atd.). Pasáže jako Matouš 5:5 už "neslyšíme" v jejich původním kontextu. Jejich význam je "zablokován" rozporuplnou tradicí.

Proto je třeba jim věnovat velkou pozornost, zejména ve vztahu k jejich starozákonnímu pozadí, aby mohlo dojít k nezbytnému posunu v myšlení. Kazatelé, kteří pokračují v jazyce o "nebi", by měli být povzbuzová-

ni k tomu, aby vedli jasná výkladová kázání o Římanům 4:13, Matoušovi 5:5 a Zjevení 5:10, jakož i o četných textech, které jasně popisují cíl křesťanů jako dědictví Božího království na zemi. Zjevení 5:10 je vzácný text, který umocňuje původní slib daný Abrahamovi a potvrzené v Kristu:

Kristus svou krví vykoupil pro Boha "lidi ze všech kmenů, národů a pronárodů a učinil jsi je královstvím a kněžstvími našeho Boha a oni budou kralovat *na zemi*". Jak velmi matoucí je tedy mluvit o "odchodu do nebe"!

Slib Abrahamovi a jeho potomkům

Římanům 4:13 úzce spojuje slib Abrahamovi se slibem všem věřícím. Co tedy bylo oním slibem?

Pavel to nazývá "dědictvím světa" (Řím 4:13). Ježíš o něm mluví jako o "*dědictví země*" (Mt 5:5). Pouze křesťanská tradice, která se od Bible radikálně liší, zmateně hovoří o křesťanské budoucnosti jako o "nebi".

Podrobnosti o slibu danému Abrahamovi, které jsou dobře známé novozákonní církvi, ale současní návštěvníci církve je často neznají, jsou uvedeny v Genesis:

Genesis 12:7: "Pán se zjevil Abrahamovi a řekl: 'Tvému potomstvu dám tuto zemi [Palestinu].'"

Genesis 13:14-15: "Nyní pozvedni oči a pohleď z místa, kde jsi, na sever a na jih, na východ a na západ, neboť celou zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu navždy... Vstaň, obejdi tu zemi po její délce i šířce, neboť ti ji dám."

Genesis 15:18: "Toho dne uzavřel Pán s Abrahamem smlouvu: 'Tvému potomstvu jsem dal tuto zemi.'"

Genesis 17:7, 8: "Utvrdím svou smlouvu mezi mnou a tebou a tvým potomstvem po všechna jejich pokolení jako smlouvu věčnou, abych byl Bohem tobě i tvému potomstvu po tobě. A dám tobě i tvému potomstvu po tobě zemi tvého pobytu, celou kanaánskou zemi, za věčné vlastnictví a budu jejich Bohem."

Duchovní děti Abrahamovy

Viděli jsme, že všichni křesťané jsou považováni za duchovní děti Abrahamovy (Gal 3:29) a že spolu s Abrahamem jsou "dědici světa". Je tomu tak proto, že

smluvní slib daný Abrahamovi (texty právě uvedené výše) mu zaručuje zemi navždy.

Je zřejmé, že Bůh původně slíbil Abrahamovi část země, rozhodně ne domov v "nebi". Byl pozván, aby si své budoucí dědictví prohlédl tak, že se po něm projde nahoru a dolů a podívá se do čtyř světových stran (nikoli nahoru do nebe!) (Gn 13:14, 15). Moderní komentáře tedy správně uznávají, že:

"Představa 'dědictví' byla základní součástí židovského chápání jejich smluvního vztahu s Bohem, především, ba téměř výhradně v souvislosti se zemí - zemí Kanaán, která jim náležela na základě dědického práva, jak bylo slíbeno Abrahamovi." (Dunn, *Commentary on Romans*, Sv. I, s. 213).

Nejen Izrael, ale celý svět

Před Ježíšem a Pavlem bylo slíbené dědictví země chápáno tak, že nezahrnovalo pouze Izrael, ale celý svět. Bylo to založeno na legitimním výkladu mnoha pasáží z proroků a žalmů, které očekávaly, že se Boží království rozšíří po celé zemi. Následující texty z různých židovských spisů dokumentují toto pojetí a vrhají světlo na Pavlovo uvažování o budoucnosti křesťanů:

Ecclesiasticus 44:21: "Abraham, velký praotec zástupů národů, nikdo se mu nikdy nevyrovnal ve slávě. Dodržoval zákon Nejvyššího a uzavřel s ním smlouvu ... Proto mu Pán přísahou slíbil, že skrze jeho potomky požehná národům, že ho rozmnoží jako prach na zemi, že jeho potomky vyvýší jako hvězdy a že jim dá *zemi* za dědictví od moře k moři, od řeky až na konec země" (citace Ž 72:8).

Jubilea 22:13, 14: "Kéž vám Nejvyšší Bůh dá všechna požehnání, jimiž požehnal mně [Abrahamovi] a jimiž požehnal Adamovi a Noemovi... Kéž tě očistí od všech hříchů a poskvrn, aby ti odpustil všechna tvá provinění a tvé bloudění z nevědomosti. Kéž vás posílí a požehná vám a kéž *zdedíte celou zemi*."

Jubilea 32:19: "A tvému [Jákovovu] potomstvu dám *celou zemi* pod nebem a budou vládnout ve všech národech, jak si přáli. A potom bude shromážděna celá země a oni ji zdedí navěky."

I Enoch 5:7: "Vyvoleným však bude světlo, radost a pokoj a *zdedí zemi*." (srv. Mat. 5:5).

IV Ezra 6:39: "Jestliže byl svět stvořen pro nás, proč nám nepatří náš svět jako *dědictví*? Jak dlouho tomu tak bude?"

Celosvětová mesiášská vláda

Bible i mimobiblické židovské spisy jsou plné slibů věřícím o budoucím vlastnictví světa.

Žalm 2:8 zve Božího Mesiáše: "Žádej mě a já ti jistě dám národy za *dědictví* a samé končiny *země* do tvého vlastnictví." To je prostě konečná podoba slibu Abrahamovi o vlastnictví světa (Řím 4:13).

Význam této překvapivé skutečnosti o osudu věřících vhodně přibližuje *Critical Commentary on Romans* (str. 109, 111). Verš je parafrázován a vysvětlen způsobem, který krásně vystihuje Pavlovo smýšlení: "Slib daný Abrahamovi a jeho potomkům o celosvětové mesiášské vládě...". "Slib spočívá v tom, že skrze Krista se Abraham bude těšit celosvětové vládě ... právu na *univerzální vládu*".

Tento slib je rozšířen na všechny, kdo přijmou podmínky evangelia (Skutky 8:12). V celém Novém zákoně se o věřících říká, že jsou "Božími syny" a jako takoví jsou dědici "celosvětové mesiášské vlády" slíbené Abrahamovi a jeho potomkům. Jak říká James Dunn:

"Nedílnou součástí národní víry bylo přesvědčení, že Bůh dal Izraeli *dědictví Palestiny*, zaslíbené země. Právě tento axiom Pavel připomíná a vztahuje ho na celé nové křesťanské hnutí, pohany i Židy. Jsou Božími dědici; zvláštní vztah Izraele k Bohu byl v Kristu rozšířen na všechny" (*Commentary on Romans*, zvýraznění doplněno).

Zdědit Království

Standardní novozákonní termín pro světovládu slíbenou Abrahamovi a všem věrným v Kristu je jednoduše Boží království. *Dědictví* nebo vlastnictví Království je něco, na co věřící čekají. Totéž slíbené *dědictví* se objevuje pod jiným názvem jako budoucí "sláva", přičemž sláva je ustálený alternativní termín pro "Království":

Marek 10:37: Jakub a Jan žádají Ježíše: "Dej, ať můžeme sedět v tvé **slávě**, jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici."

Matouš 20:21: Jakubova a Janova matka žádá pro své syny významné postavení v budoucím království:

"Rozkaž, ať ve tvém **Království** sedí tito dva moji synové, jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici" (srov. "Tvé je Království, moc a sláva").

Proto Pavel v Římanům 8:17 mluví o "budoucí slávě, která se má zjevit i nám". V Římanům 5:2 popisuje křesťany jako "jásající v naději na Boží *slávu* [nebo království]". Přesně stejnou vyhlídku má na mysli Jakub, když o křesťanech mluví jako o "*dědicích království*, které Bůh slíbil těm, kdo ho milují" (Jak 2:5).

Nespravedliví nezdědí Království

Boží království je věřícím opakovaně nabízeno jako jejich budoucí odměna a zároveň je varováno před chováním, které bude mít za následek vyloučení ze slíbeného království.

I Korintským 6:9, 2: "Cožpak nevíte, že nespravedliví nezdědí Boží království? Nedejte se oklamat: ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženstílí, ani homosexuálové, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani násilníci, ani podvodníci *nezdědí Boží království*."

1. Korintským 15:50: "A to říkám, bratři, že tělo a krev *nemohou zdědit Boží království*." Království je tedy velkou událostí budoucnosti, kterou lze zdědit pouze vzkříšením nebo proměnou při Ježíšově návratu. Křesťané ve svém současném stavu křehkosti ještě nemohou zdědit Království. Musí se však na něj se vši naléhavostí připravovat.

Galatským 5:21: "Předesílám vám, že ti, kdo se dopouštějí takových věcí [nemravnosti, čarodějnictví, nepřátelství, svárů, závisti, výbuchů hněvu, sporů, rozbrojů, roztržek, závisti, opilství, povyražení a podobných věcí], nebudou dědit Boží království."

Efezským 5:5: "Víte přece s jistotou, že žádný nemravný nebo nečistý člověk nebo chamtivec, který je modlář, nemá *dědictví* v Kristově a Božím království."

Jakub 2:5: "Bůh vyvolil chudé tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují."

Matouš 21:38, 43: "Bůh poslal svého Syna... To je *dědic*, zabijme ho a zmocněme se jeho *dědictví*... Proto vám [nepřátelským Židům] bude *Království* odňato a dáno národu, který ponese jeho ovoce."

Matouš 5:5: "Blaze mírným, neboť oni zdědí *zemi*... Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské." Dědictví země se ztotožňuje se získáním nebeského království (synonymum pro Boží království).

Život v nadcházejícím věku

Titus 3:5: "ospravedlnění milostí bychom mohli být dědici věčného života podle naděje."

Znamé výrazy "věčný život" a "věčně trvající život" představují v řeckém originále Nového zákona jediný výraz. Doslovný význam těchto výrazů je "život v nadcházejícím věku (Království)". To přesně odpovídá účasti na "nadcházející celosvětové mesiášské vládě na zemi" (viz výše k Řím 4:13). Mezi slibem "věčného života" - "života v nadcházejícím věku" - a slibem Božího království nebo země/území není žádný podstatný rozdíl. Trvalý život, nesmrtelnost, v budoucím Království budou mít všichni praví věřící.

Budoucnost světa je neoddělitelně spjata s budoucností věřících, protože v době, kdy se Ježíš znovu objeví, "bude samo stvoření osvobozeno z otroctví zkaženosti do svobody slávy [nebo království] Božích dětí". Všimněte si chybného překladu v některých verzích, který Pavlovo tvrzení oslabuje a zatemňuje: "slavná svoboda" (NIV) místo (správně) "svoboda slávy", tj. celosvětové mesiášské vlády nebo Království Božích synů (Řím 8:21).

Abraham a země

Pisatel listu Hebreům trvá na tom, že Abrahamovi je ještě souzeno přijít do slíbeného dědictví světa. V 11. kapitole je oslavována víra ušlechtilých hrdinů Starého zákona. Bylo to "vírou, [že] Abraham, když byl povolán, uposlechl a odešel na *místo, které měl obdržet jako své dědictví*... Vírou žil ve *slíbené zemi* jako v cizí zemi, bydlel ve stanech s Izákem a Jákobem, spoludědici téhož slibu... Ti všichni zemřeli, aniž by obdrželi slib... My [i oni] hledáme město, které má přijít". (Heb. 11:8, 9, 13; 13:14).

Jakou odměnu Abraham očekával? Bylo to trvalé bydlení v zemi slibu, která je v Hebreům 11:8 popsána jako "místo, které měl dostat jako dědictví". Toto místo nebylo "nebe" jako nějaký nadpozemský stav blaženosti vzdálený od země. (Dědictví je někdy po-

pisováno jako "nebeské", což znamená, že jeho původ je v nebi, ačkoli se bude nacházet na zemi). Místo určené k Abrahamovu vlastnictví nebylo nic jiného než země Kanaán, do níž byl povolán a v níž žil (Heb 11:9), a v důsledku toho, jak jsme viděli, celý svět (Řím 4:13). Slíbenou zemí dědictví byla země s Palestinou jako svým středem.

Budoucí obydlená země

Tentýž autor nabádá křesťany, aby nezanedbávali svou slíbenou spásu, kterou popisuje jako vládu nad "budoucí obydlenu zemi" (Heb 2:5). Bůh, říká pisatel, nepodřídil "budoucí obydlenu zemi" andělům, ale podřídil ji - a to je "velikost" spásy, která čeká pravé věřící - **Kristu a věřícím jako spoludědicům** (Řím 8:17). Poselství evangelia o spáse je právě a výslovně výpovědí o této velké budoucnosti, která je věřícím slíbena. Toto spasení "bylo nejprve řečeno skrze Pána a potvrzeno nám, kteří jsme slyšeli" (Heb 2:3). Je to "obydlená země budoucnosti, o níž mluvíme". (Heb. 2:5).

Evangelium, které Ježíš hlásal, bylo ovšem evangeliem o Království, což zahrnuje dar všem Ježíšovým následovníkům, a to světovládou v této budoucí společnosti. Obsah naděje evangelia je vhodně shrnut v následujícím verši. Tento verš si zaslouží opakování: "Bůh totiž nepodrobil obydlenu zemi, o níž mluvíme, andělům" (Heb 2:5). Plánoval ji však podříditi člověku v Kristu (Heb 2:8).

Je třeba znovu jasně říci, že oblíbené a opěvované řeči o "nebi" jako údělu křesťanů jsou zásadně zavádějící. Ve skutečnosti podkopávají a zkrslují celý rámec biblického křesťanství. Rozpouštějí realitu křesťanské naděje v mlhavé vyhlídce na život jako beztělesná duše (nesmyslný pojem!) v nějakém neznámém kraji daleko od země. Popírá to velký Boží světový plán nastolit na zemi mír, jak bylo slíbeno Abrahamovi. To popírá evangelium o Království (viz Dan. 7:18, 22, 27; 2:35, 44).

Ježíšovo celosvětové panství

Bible věřícím slibuje, že se budou podílet na vládě nad obnovenou zemí budoucnosti, která bude zavedena po Ježíšově návratu. Jako účastníci Ježíšova celosvětového panství - Božího království - budou mít moc ovlivňovat osudy nesčetných členů lidského rodu.

Spolu s Kristem se budou podílet na nastolení utopie světového míru, která je dnes snem tolika lidí, ale které člověk bez Krista nikdy nedosáhne.

To vše tvoří jádro evangelia o Království, jak je hlásal Ježíš a apoštolové (Mk 1:14, 15; Lk 4:43 atd.). V rámci téhož poselství, nikoli však jako jeho náhrada, jsou obsažena fakta o Ježíšově vzkříšení a jeho obětní smrti za naše hříchy. Volně nabízené odpuštění a Boží milost umožňují věřícím vstoupit na cestu, která vede k dědictví Božího království.

Kázání a učení, které věřícím vytrvale nabízí "nebe", by mělo být zpochybněno ve jménu učení Ježíše, který výslovně slíbil mírným, že "zdědí zemi" (Mt 5:5) a "budou vládnout jako králové na zemi" (Zj 5:10). "Neboj se, malé stádo," řekl Ježíš svým učedníkům, "neboť se mému Otci zalíbilo dát vám království" (Lk 12:32).

Být obdarován Královstvím znamená získat královský úřad v nadcházející celosvětové vládě Mesiáše. Na přímý Petrův dotaz, co mohou učedníci očekávat, že dostanou jako Kristovi následovníci, Ježíš odpověděl, že se stanou státními služebníky v budoucím Království, jehož inaugurace se uskuteční v Novém světě. (viz Mat 19:28; Luk 22:28-30).

Evangelium a celosvětová mesiášská vláda

Jak jsme viděli výše, *International Critical Commentary* správně chápe slib Abrahamovi, že zdědí svět, jako účast na nadcházející "celosvětové mesiášské vládě". To je pouze synonymum pro Boží království. Naše chápání ohromující budoucnosti, která se věřícím nabízí, přímo ovlivňuje naše přijetí samotného evangelia.

Je to jednoduše proto, že křesťanské evangelium spásy obsahuje jako své jádro příslib Božího království: Je to evangelium neboli dobrá zpráva o Království. To je klíčový pojem Ježíšova učení a důvod celého jeho poslání. (Luk 4:43).

Základní obsah novozákonního evangelia je patrný z následujících základních textů popisujících Ježíšovu a Pavlovu službu. Pojem "Boží království" ztělesňuje starobylou naději na celosvětovou vládu, která byla slíbena Abrahamovi a jeho královskému potomkovi, Ježíši Mesiáši:

Marek 1:14-15: "Ježíš přišel do Galileje a hlásal Boží evangelium [tj. Boží spásné poselství] a říkal: 'Blíží se Boží království; čiňte pokání [přeorientujte svůj život, své priority a své závazky] a ***věřte evangeliu.***'"

Mat 4:23: "Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách a hlásal evangelium o Království."

Mat 9:35: "Ježíš chodil po všech městech a vesnicích, učil v jejich synagogách a hlásal evangelium o Království."

Mat 13:19: "Když někdo slyší poselství o Království a nerozumí mu, přichází ten zlý a vytrhne, co bylo zaseto do jeho srdce."

Mat 24:14: "Toto evangelium o Království bude hlášáno po celé obydlené zemi na svědectví všem národům a pak přijde konec."

Nejprve Boží království

Mat 6:33: "Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechny tyto věci vám budou přidány."

Luk 4:43: "Ježíš jim řekl: 'Musím hlásat evangelium o Božím království i v jiných městech, neboť jsem byl k tomu poslán.' A pokračoval v hlásání evangelia v judských synagogách."

Luk 8:1: "A brzy nato začal chodit z jednoho města a vesnice do druhé, hlásat a kázat evangelium o Království a bylo s ním dvanáct."

Luk 8:10, 12: Poselství neboli slovo o tajemstvích Království musí zapustit kořeny v srdci každého, kdo chce uvěřit a být spasen. Dáblův cíl je zničit poselství evangelia o Království.

Luk 9:2: "Poslal je hlásat evangelium o Božím království."

Luk 9:6: "Začali chodit po vesnicích a hlásat evangelium."

Skutky 1:3: "On [vzkříšený Ježíš] mluvil o záležitostech Božího království."

Skutky 8:12: "Když uvěřili Filipovi, který hlásal evangelium o Božím království a jménu Ježíše Krista, dávali se křtít muži i ženy."

Skutky 19:8: "Pavel vstoupil do synagogy a tři měsíce odvážně mluvil a přesvědčoval je o Božím království."

Skutky 20:25: "...vy všichni, mezi kterými jsem chodil a kázal evangelium o Království."

Slavnostní vydávání svědectví o Božím království

Skutky 28:23: "Když mu určili den, přicházeli k němu do jeho příbytku v hojném počtu a on jim od rána do večera slavnostně vyprávěl o Božím království a snažil se je přesvědčit o Ježíši z Mojžíšova zákona i z proroků."

Skutky 28:31: "Tato Boží spása [srov. Boží evangelium, Mk 1:14] byla poslána pohanům; i oni budou poslouchat. A Pavel zůstal celé dva roky ve svém najatém domě a hlásal evangelium o Království a učil o Pánu Ježíši Kristu se vši otevřeností a bez překážek."

1 Tesalonickým 2:5, 9, 12: "Naše evangelium k vám nepřišlo jen ve slovech... Hlásali jsme vám evangelium Boha..., který vás zve do svého Království a slávy."

2 Tesalonickým 1:8, 5: "...abyste byli považováni za hodné Božího království, pro které trpíte." Bůh zničí "ty, kdo neposlouchají evangelium Pána Ježíše".

1 Korintským 4:15, 20: "Stal jsem se vaším otcem skrze evangelium... Boží království nespočívá ve slovech, ale v moci."

2 Timoteovi 4:1, 2: "Slavnostně svědčím o... Kristově příchodu a jeho království. Hlásej poselství [tj. evangelium].."

Nestydět se za evangelium

Kromě těchto pasáží se výraz "evangelium" vyskytuje v Pavlových listech asi 60krát. Ve všech případech je třeba tento klíčový "technický termín" "doplnit" o slova "o příchodu celosvětové mesiášské vlády neboli Božího království". Tímto způsobem bude obsah poselství evangelia chráněn před ztrátou jeho ústředního prvku - Božího království.

Pro ilustraci uveďme dva příklady: Pavel se "nestydí za evangelium [o nadcházející celosvětové mesiášské vládě - Božím království], neboť je to Boží moc vedoucí ke spáse" (Řím. 1:16).

Pavel je hluboce znepokojen snahou ubírat ze spásného evangelia nebo k němu něco přidávat. Ve 4. kapitole listu Římanům a ve 3. kapitole listu Galatům

zdůrazňuje, že evangelium je založeno na slibech daných Abrahamovi - na slibu potomstva a na slibu vlastnictví země. Proto "bylo evangelium předem zvestováno Abrahamovi" (Gal 3:8; srov. Řím 1:1-2). V žádném případě se nesmí jakkoli měnit:

"Ale i kdybychom vám my nebo anděl z nebe hlásali jiné evangelium než [evangelium o příchodu celosvětové mesiášské vlády - Božího království, včetně Mesiášovy smrti za naše hříchy a jeho vzkříšení], budiž proklet." (Gal. 1:8).

Vládnutí s Mesiášem

Celá struktura Nového zákona utrpěla drastickou deformací, protože klíčové biblické pojmy byly "reinterpretovány" - což je sofistikovaný výraz pro překroucení - tím, že do nich byl včleněn cizí, postbiblický systém. "Nebe" tak nahradilo biblický termín "Boží království", čímž vznikl zcela zavádějící dojem o Ježíšově a apoštolském učení. V Bibli neexistuje nic takového jako "odchod do nebe" po smrti. To, co je slíbeno, je účast na celosvětové vládě Mesiáše na zemi, až se Ježíš znovu objeví. Pro ty křesťany, kteří zemrou před Ježíšovým návratem, bude účast na Království zajištěna vzkříšením z mrtvých (I Tes 4:13 a násl., I Kor 15:23, 50-52).

V současné době protibiblický, řecký filozofický systém podbarvuje a zkresluje vnímání biblického učení běžným čtenářem. Tento systém, který klamal věřící již ve druhém století, ovládá mysl mnoha lidí, kteří upřímně chtějí porozumět Ježíšovu a Pavlovu učení. Je zapotřebí revoluce, díky níž by čtenáři Bible odmítli používat nebiblický jazyk o "nebi", "odchodu do nebe" a "mrtvých v nebi" (který se dnes neustále propaguje v pohřebních kázáních i v evangelizačních výzvách propagujících "nebe" jako současný pobyt zesnulých i jako cíl obrácených).

Obnova země

Je tragické, že církve nevěnovaly pozornost židovským historikům, kteří uznávají, že mesiášské naděje proroků směřovaly k obnově země. Hugh Schonfield, když mluví o hebrejském očekávání příchodu Království, kterému učili první křesťané, píše:

"Jasně je, že se jedná o proměněný lidský svět, a ne o domov na nebesích, kde se hraje na harfu. Ukazatele v tomto směru jsou pozdějšího data a částečně inspirované gnostic-

kým odporem k hmotnému příbytku duše. Mesiášskou eschatologii můžeme odmítat jako fantazii; nemůžeme však říci, že by se k ní Ježíš a jeho první následovníci nehlásili. Stanovila *cíl, jehož dosažení* by ospravedlnilo stvoření člověka a kvůli němuž by se vyplatilo vytrvat v dobrém konání. Nakonec bude spravedlnost odměněna a Boží vůle se bude dít na zemi jako v nebi. *V mesiášském programu není žádný 'koláč v nebi, až zemřeš'.*" (*For Christ's Sake*, s. 84, 85, zdůraznění přidáno).

Jakmile se znovu objeví biblický význam Římanům 4:13, čtenáři Bible budou schopni chápat, jak nesmírný úděl nabízí evangelium věřícím. Spolu s Abrahamem, "otcem" všech věřících (Řím 4:12, 16), Židů i pohanů, budou křesťané usilovat o to, aby "byli považováni za hodné království" (II Tes 1:5), do něhož jsou evangelium zváni. Nyní jsou spolu s Ježíšem spoludědici světa a později budou s ním vládnout a vládnout národům v obnovené společnosti Božího království na zemi (Iz 32:1; Zj 5:10; 2:26; 3:21; 20:1-6). Takové povolání jim zajišťuje tu nejkrásnější budoucnost, jakou si lze pro člověka představit.

Nadcházející celosvětová mesiášská vláda

Evangelium o Království neboli o nadcházející celosvětové mesiášské vládě je největší dobrou zprávou pro svět sténající v otroctví zkaženosti a očekávající zjevení stavu nesrovnatelné slávy, v němž budou synové Boží spolu se Synem Božím spravovat svět ve spravedlnosti a nekonečném pokoji. To je křesťanská naděje a v této naději jsme spaseni (viz Řím 8:24). Je to naděje, která očisťuje (I Jan 3:3), a na této naději jsou postaveny víra a láska:

Kolosským 1:4-5: "Slyšeli jsme o vaší víře v Ježíše Krista a o lásce, kterou chováte ke všem svatým *kvůli naději*, která je pro vás uložena v nebi a o níž jste dříve slyšeli v poselství pravdy - evangeliu." (Všimněte si, že tato naděje je v současné době uložena v nebi a čeká, až se projeví na zemi při Kristově příchodu.)

Kolosským 1:23: "...jestliže opravdu setrváváte ve víře pevně a neochvějně a *neodchýlili jste se od naděje evangelia*" (tj. naděje na příchod Božího království, která je představena v evangeliu o Království). "Kristus v nás [nyní] je nadějí slávy [tj. Božího království]". (Kol. 1:27).

Ztráta Starého zákona

Ztrátu biblického evangelia, které je silně orientováno na budoucnost, lze vysledovat v tom, že církev ztratila Starý zákon. Elizabeth Achtemeierová věnuje celou kapitolu "Důsledky ztráty Starého zákona: Ztráta Nového zákona a rozvoj náboženství 'Reader's Digest'". (*The Old Testament and the Preaching of the Gospel*, Philadelphia: Westminster Press, 1973). Stěžuje si, že to, co se v amerických církvích označuje jako křesťanství, je vágní náboženství, které si vypůjčilo Ježíšovo jméno, ale nepochopilo jeho učení, zejména pokud jde o ústřední smluvní slib daný Abrahamovi.

Jak říká *Hastings Dictionary of the Bible*, "Celá budoucnost Izraele je spjata s něčím, co Bůh řekl Abrahamovi" (IV. díl, str. 105). Budoucnost Izraele má pro křesťany zásadní význam. Slovy apoštola Pavla: "Skrze evangelium jsou pohané spolu s Izraelem dědici, údy jednoho těla a spoluúčastníky slibu v Kristu Ježíši" (Ef 3:8). To je souhrnné vyjádření celé novozákonní víry.

Ospravedlnění k dědictví

Důležité učení o "ospravedlnění vírou" neuniklo zkrešlení způsobenému ztrátou slibu země daného Abrahamovi, který je základem Ježíšova evangelia o Království. Ospravedlnění se často omezuje na pojem odpuštění hříchů. Ale jak upozorňuje *Pulpit Commentary* (Sv. 18, s. 121, 122):

"Ospravedlnění nesmíme omezovat na osvobození od zaslouženého trestu, ale musíme k němu připojit další myšlenku dědictví. Jak dobře poznamenal jeden autor: 'Ospravedlnění se vztahuje na něco víc než na propuštění obviněné osoby bez odsouzení. Tak jako se u našich soudů vedle trestních případů řeší i případy občanskoprávní, tak tomu bylo i v dávných dobách; a zdá se, že velké množství uváděných pasáží se týká procesů tohoto druhého typu, v nichž se mezi oběma stranami projednávala nějaká otázka majetku, práva nebo dědictví. Soudce tím, že ospravedlnil jednu ze stran, rozhodl, že předmětný majetek je třeba považovat za jeho. Aplikujeme-li tento aspekt věci na ospravedlnění člověka v Božích očích, z Písma vyplývá, že zatímco hříchem má být člověk považován za osobu, která ztratila právní nárok na jakékoli dědické právo, které by Bůh mohl udělit svým stvořením, tak ospravedlněním je mu navráceno jeho výsostné postavení a je považován za

Božího dědice'" (Girdlestone, *Old Testament Synonyms*, s. 259, 260, zvýraznění přidáno).

Synové a dědici

Takto je člověk ospravedlněn, aby získal zpět svůj status Božího syna a v důsledku toho i právo být dědicem slibů daných Abrahamovi a umožněných skrze Krista. Cílem křesťana, o který může díky bezpodmínečnému odpuštění a Boží milosti usilovat a kterého může dosáhnout, je vládnout s Kristem v nadcházejícím Božím království na zemi. Tento cíl popisuje řada četných novozákonních termínů: "Království Boží/nebeské" (Mat. 19:14, 23, 24), "věčný/trvalý život" - doslova "život v budoucím věku". (Mat. 19:16), "život" (Mat. 19:17, Řím. 5:17), "spása" (Mat. 19:25), "vládnutí s Kristem jako královská rodina v novém věku, který přijde." (Mat. 19:28), "dědictví věčného života" (Mat. 19:29).

Dědictví slibů světovlády je vždy kladeno do budoucnosti. Pro současnou dobu zápasu o vstup do Božího království je křesťanovi slíben Kristův duch jako "záloha" budoucího dědictví (2 Kor 1:22; 5:5; Ef 1:14). Samotné dědictví však zjevně obdržíme až v budoucnu (žádný novozákonní text neříká, že jsme Království již zdědili): "Ať už děláte cokoli, dělejte svou práci srdcem jako pro Pána, a ne pro lidi, protože víte, že od Pána dostanete odměnu v podobě dědictví [světa slíbeného Abrahamovi, tj. vlády v Božím království]" (Kol 3:23, 24).

Odměna křesťanů

Věrným věřícím je nabídnuto dědictví a vlastnictví světa. Řecké slovo *kleronomia* - dědictví - je odvozeno ze dvou slov: *kleros*, úděl, podíl, vlastnictví, a *nemein*, řídit nebo spravovat. Odměna křesťanů zahrnuje správu majetku, který mají obdržet. Pavel proto věřil, že "svatí mají spravovat svět ... Svět se má dostat pod vaši správu" (I Kor 6:2, Moffat), zatímco bezbožní nebudou moci "zdědit Boží království" (v. 10). Jedna věta definuje druhou: Dědictví Království se rovná správě světa.

Představa budoucí světovlády v rukou nesmrtelných svatých je odvozena nejen ze slibu daného Abrahamovi o světovládě, ale také z klíčových pasáží knihy Daniel, který předpovídá, že "Bůh nebes zřídí Království, které nebude nikdy zničeno, a to Království ne-

bude ponecháno jinému lidu; rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude trvat navěky" (2:44). Synu člověka (ideální lidské osobě, Ježíši) "byla dána vláda, sláva a Království, aby mu sloužili všichni lidé, národy a lidé všech jazyků. Jeho panství je panstvím věčným, které nepomine, a jeho Království je královstvím, které nebude zničeno" (7:14).

Svatí Nejvyššího

Poloha tohoto království Boha nebes je popsána v Danielovi 7:27: "Tehdy bude svatým Nejvyššího dána vláda, panství a velikost všech království pod celým nebem. Jejich království bude královstvím věčným a všechna panstva jim budou sloužit a poslouchat je" (RSV). Je třeba poznamenat, že toto království nabude moci až po Ježíšově návratu. Jakákoli snaha věřících ovládnout politiku světa *nyní, před Ježíšovým příchodem*, je naprosto chybná.

Poslední slovo Danielovi bylo, že má očekávat, že vstane ze spánku smrti, aby obdržel svůj podíl nebo dědictví v mesiášské celosvětové vládě (Dan 12:13), která byla předmětem vidění, jež obdržel (Dan. 2, 7, 11, 12).

Pavel zjevně sdílel naději danou Abrahamovi a potvrzenou proroky. Jako přední křesťan se nevzdal biblického, židovského očekávání světovlády. Před králem Herodem Agrippou přiznal, že je souzen "pro naději na slib daný Bohem našim otcům, na slib, kterého snad dosáhne našich dvanáct kmenů" (Sk 26:6-7). Tento slib zahrnoval budoucí vzkříšení mrtvých (v. 8, srov. Sk 24:15) a dědictví světa (Řím 4:13). Podobně Štěpán v promluvě k Židům krátce před svou mučednickou smrtí dosvědčil, že "Bůh přestěhoval Abraháma do této země, v níž žijete, a nedal mu v ní žádné dědictví, přesto však slíbil, že ji dá do vlastnictví jemu i jeho potomkům po něm navždy" (Sk 7:4, 5).

Vlastnictví a správa světa

Falešná naděje na "nebe", která je protikladem vlastnictví a správy světa, si zaslouží, aby byla odhalena jako podvod, kterým je. Jak poznamenal jeden z předních britských biblistů: "V Bibli se slovo 'nebe' ve skutečnosti nikdy nepoužívá pro cíl umírajících". (J.A.T. Robinson, *In the End God*, s. 104, 105). Poznamenal, že "celé naše učení a hymnologie předpokládaly, že po smrti půjdete do nebe nebo ovšem do

pekla. Bible však nikdy neříká, že po smrti jdeme do nebe, ani smrt nikdy nepopisuje ve smyslu odchodu do nebe" (*On Being the Church in the World*, s. 130).

Přemýšlivý čtenář si uvědomí, že oblíbená kázání a kázání na pohřbech potřebují drastickou revizi. V současné době se značně rozcházejí s biblickou pravdou a Ježíšovým učením.

Pravdou je, že k vážné ztrátě původní křesťanské víry a evangelia došlo pod vlivem gnostických tendencí, které pohrdaly pozemskými věcmi, a proto nemohly strpět myšlenku obnovy a reorganizace země pod vládou Mesiáše. Navzdory starozákonní vášnivě touze po obnově světa pod zdravou vládou církve nadále prosazovaly naději na blaženost vzdálenou od země. Nejjasnější Ježíšovo učení o tom, že mírní mohou očekávat, že *zdejší zemi* jako svou odměnu, považovali teologové za metafory a údajně neznamenají to, co říkají!

Budoucnost Země

Návštěvníci církve mají jen mlhavou představu o konečném účelu víry v Krista. Nechápu, co má křesťanství říci o budoucnosti země. Tradiční řeči o "nebi" tak důkladně zmaří a zmatou Boží velký záměr přinést na obnovenou zemi mír (např. Iz 65:17 a násl.) prostřednictvím Ježíšova návratu, aby nastolil své Království.

Kéž kazatelny všude na světě začnou s dlouho odkládanou obnovou biblického jazyka a návratem ke křesťanství, které je založeno na Ježíšově potvrzení slibů daných patriarchům (Řím 15:8). Pavel si uvědomoval nebezpečí, že doktrinální zkaženost může vést k opuštění naděje obsažené v evangeliu. Věřící mohou očekávat, že budou před Krista předvedeni "svatí, bezúhonní a bez poskvrny, *jestliže* vskutku setrváte ve víře pevně a neochvějně a *neodchýlíte se od naděje evangelia* [o Království], které jste slyšeli". (Kol. 1:22, 23).

Tato naděje na vládu nad světem s Kristem byla konvertitům představena v evangeliu o Království, které Ježíš hlásal po celém Judsku, ve Skutcích apoštolů bylo 32krát označeno jako "poselství" a v Pavlových listech bylo 60krát shrnuto jako "evangelium". (Zásadní shrnutí obsahu křesťanského evangelia poskytují Sk 8:12).

Ježíš a evangelium o Království

Ježíš je v Novém zákoně prohlášen za Mesiáše biblického proroctví, dědice trvalého Davidova trůnu (2 Sam 7; 1 Kron 17; Lk 1,32 a další). Mesiáš byl slíbeným Abrahamovým potomkem, tím, na něhož byly zaměřeny smlouvy a sliby (Ga 3:16). Jako příjemce Božího království a vlády nad světem si Ježíš uvědomoval, že smyslem jeho života je zvěstovat dobrou zprávu o Království (Luk 4:43). Aby toto pověření splnil, viděl sám sebe jako rozséváče, který rozsévá poselství/evangelium o Království (Mt 13:19). Ti, kdo mu naslouchali a porozuměli jeho spásnému poselství, se stali kandidáty na královský úřad v nadcházejícím Království.

Otázka spásy a údělu člověka závisí na naší reakci na evangelium o Království, jak ho hlásal Ježíš. Podobenství o rozséváči nás tedy informuje, že **odpuštění a pokání závisí na inteligentním a ochotném přijetí evangelia o Království**. V jednom úžasném výroku Ježíš prohlásil, že zjevil tajemství nesmrtelnosti a osudu člověka i světa: "Vysvětlil jsem vám tajemství Božího království, ale pro ostatní je to jen záhada. Důvodem je [jak řekl Izajáš]: 'Tito lidé se budou dívat a dívat, ale nikdy neuvidí, budou slyšet a slyšet, ale nikdy nepochopí. **Kdyby to pochopili**, obrátili by se k Bohu [činili pokání] a on by jim odpustil". (viz Mar 4:11, 12).

Podobenství o rozséváči

Je zřejmé, že **pokání a odpuštění jsou podmíněny nejen vírou v Ježíšovu smrt, ale také pochopením a uvěřením jeho předcházejícímu evangeliu o Království ("Čiňte pokání a věrte evangeliu o Království", Mk 1:14, 15)**. Problémem pro Ježíše v kriticky důležitém podobenství o rozséváči je pochopení či nepochopení evangelia o Království. Není tedy divu, že Lukáš zaznamenává Mesiášovu brilantní inteligentní zprávu o tom, jak se v současném zlém systému zachází s poselstvím o nesmrtelnosti.

Ježíš řekl: "Dábel však přichází a vytrhává jim poselství ze srdce, aby **neuvěřili a nebyli spaseni**... Dávejte pozor, jak nasloucháte. Každý, kdo něco má, dostane ještě víc. Ale lidé, kteří nemají nic, ztratí i to málo, co si myslí, že mají." (Luk 8:11, 12, 18, *The Promise, Contemporary English Version*).

Osud a budoucnost každého z nás závisí na tom, zda pochopíme a rozumně přijmeme evangelium o Království, jak zaznělo z úst Mesiáše.

Boží plán se světem

Bible vypráví ucelený příběh. Božím plánem ohledně světa je v reakci na Adamův pád obnovit na zemi spravedlivou vládu pod vládou Mesiáše Ježíše.

Člověk zhřešil tím, že nedosáhl Boží slávy (Řím 3:23). V důsledku toho promarnil svůj slavný úděl spoluvládce s Bohem (Gn 1:26). Evangelium spásy je tedy výzvou a příkazem k pokání a víře v evangelium obnoveného království (Mk 1:14, 15), což znamená návrat ke ztracené slávě člověka a obnovení podmínek rajske zahrady na zemi. Hřích definuje Ježíš v Jn 16:9 jako selhání ve víře v Ježíše, což znamená nevěřit **jeho evangeliu/slovům** (Jn 12:44-50; všimněte si verše 48).

Základ tohoto velkolepého záměru byl položen, když Bůh povolal Abraháma, aby šel do "země slibu", v níž žil jako cizinec (Heb 11:8, 9), ale která byla slíbena jemu a jeho potomkům (později definovaným jako věrní křesťané, Gal 3:29) jako trvalé vlastnictví..

Tento slib zůstává dodnes nenaplněn (jak řekl Štěpán ve Sk 7:5) a závisí na budoucím vzkříšení Abraháma a všech věrných, kteří se ujmou vlastnictví Palestiny a světového království spolu s navrátilivším se Mesiášem (Heb 11:13, 39). Tato ohromná událost - návrat Mesiáše, který na zemi zahájí své království (Zj 11:15-18) - je obsažena v krátké Petrově zmínce ve Sk 3:21, která hovoří o Ježíšově dočasné přítomnosti v nebi, "dokud nepřijde čas *obnovy (apokatastasis) všech věcí*, o nichž mluvili proroci".

Vzkříšení Ježíše

Křesťanský příběh byl předznamenán v Exodu, který symbolizuje naše vykoupení z hříchu v Kristově kříži. Tím však příběh nekončí. Vzkříšení Ježíše zaručuje

jeho přítomnost s věřícími při jejich dalším putování "pouští" směrem k zaslíbené zemi. Křesťané **ještě nevstoupili** do zaslíbené země Království, ačkoli mají předzvěst svého dědictví v Božím duchu..

Tradiční křesťanství ví jen málo o konci příběhu a posílá věřícího na místo mimo zemi, aby si užíval nejasné nebeské existence jako odtělesněná duše. Je to, jako by synové Izraele zmizeli v pouštním oparu a nikdy nedošli do Palestiny. Exodus pak ztrácí svou pointu.

Poselství křesťanství

Často opakované řeči o "nebi" jako cíli věřícího člověka se zcela míjejí s hebrejskou vírou Ježíše a apoštolů, kteří nám ve svém evangeliu předkládají závažné prohlášení o budoucnosti lidské společnosti na zemi. Evangelium o Království, křesťanské poselství, vyzývá všechny, kdo ho slyší, aby se již nyní připravovali na závratnou výsadu vládnout zemi s Kristem a podílet se na naplnění odvěkého smluvního slibu Abrahamovi, že jednoho dne zdědí svět. (Řím. 4:13; Mat. 19:28; I Kor. 6:2).

To by mělo být pro věřící dostatečným důvodem, aby "jásali v naději na Boží slávu", která se projeví v nadcházejícím Božím království. Žádná vyhlídka by nemohla být více způsobilá vzbudit nejvyšší morálně-duchovní idealismus než výzva být "hodni Království, do něhož jsme pozváni" (2 Tes 1:5; 1 Tes 2:12). I Tes 2:13 slibuje, že Boží energie bude působit ve všech, kdo přijmou evangelium o Království a přispůsobí se tak myslí a plánu Božímu a Mesiášovu.

Pro další četbu doporučujeme: *Our Fathers Who Aren't in Heaven: The Forgotten Christianity of Jesus the Jew* od Anthony Buzzarda. K dostání v Atlanta Bible College at 800-347-4261.